

Un dia de pluja de més...

Un relat de: [Baiasca](#)

29 de setembre de 2008

Hola, sóc la Marina, ara no et puc contestar, deixa el missatge després del senyal!!

"Hola Marina, soc jo. He tornat. Si encara tens una mica de ganes de veure'm, truca'm. Me'n vaig anar molt ràpid i no et vaig explicar res. Si no em vols veure ho entendre així que no et sentis pressionada. "Bueno", truca'm si vols, encara tinc el mateix número. Fins aviat"

I la Marina es va quedar paralizada. Va sentir aquella veu i el món es va aturar de cop. La seva existència durant tota una setmana es va centrar en decidir-se entre trucar-la i dir-li que sí o no dir-li res per fer-li entendre que no volia veure-la.

Perquè la Marina volia i no volia.

Volia perquè adorava aquells ulls. No volia perquè li feia por tornar-los a veure. Tenia por de tot el que pogués tornar a sentir. D'ella mateixa, dels desitjos ocults que no dominava. De les carícies que havia somiat donar i que tenia prohibit regalar.

Tenia por d'un passat que de cop i volta es repetia constantment dins el seu cap, que no podia controlar, un passat que ja no tornaria, perquè la Marina durant tot aquell temps havia aconseguit dir-se que no, i de tant dir-s'ho havia pogut entendre per què no, i per què no sí. Havia aconseguit deixar la Carla enrere i ara tot estava a punt d'espatllar-se per culpa d'aquella maleïda trucada.

Si només la pogués tornar a veure sense tornar a sentir...

6 d'octubre de 2008

Hola, sóc la Marina, ara no et puc contestar, deixa el missatge després del senyal!!

"Suposo que el teu mutisme com a resposta vol dir que no vols saber res de mi. I ho entenc. Només volia dir-te que no faré res que tu no vulguis. Visc al mateix barri que abans així que és molt possible que ens acabem creuant algun dia, t'ho dic perquè no et sorprenguis si em veus, Sé que molt probablement no em diràs res, o que em giraràs la cara, o em miraràs amb cara d'odi o que simplement m'ignoraràs. Però estic quasi segura que tot això un dia et passarà i jo estaré aquí si em vols tornar a parlar o a mirar. Mai deixaré de voler saber de tu. El Jaume m'ha dit que aquest últim any sense mi no t'ha anat gens malament, així que estic molt contenta per tu, de debò. Bé, fins aviat, espero."

A la Marina, que havia aconseguit decidir que no, se li va esfondrar tota la poca seguretat que li quedava. Les peces en que el seu cos va acabar desmuntat s'escampaven per terra i envaïen cada racó del pis francès on vivia inundant-ho tot de la indecisió brutal que sentia. Com podia negar-se a veure a una persona a qui havia intentat contactar durant tot un any sense èxit i que ara li demanava que es veiessin i que a més, esperaria que ella estigués preparada? Com podia negar-se el seu propi i més gran desig?

Així que, una setmana més, el seu cos no va ser el seu cos, la seva ànima se n'anava i tornava i la marejava, el seu cervell completament exprimit i fet un cacau. Un cacau molt, molt terrible.

13 d'octubre de 2008

Hola, sóc la Marina, ara no et puc contestar, deixa el missatge després del senyal!!

"Saps, allà al Senegal plovia molt quan eren les èpoques de pluja. I quan plovia m'enrecordava molt de tu, perquè no t'agradava i perquè t'agradava molt que em quedés abraçada a tu les nits que diluviava a la ciutat. Plovia molt fort i pensava en la tendresa amb que t'hagués pogut agafar entre els meus braços si haguessis estat amb mi. Pensava en com, en una realitat en que a tu t'agradés caminar sota l'aigua, et besaria al mig d'un carrer de Tivaouane a les fosques amb el carrer poc il·luminat per culpa de l'electricitat que va i torna.

En com t'hagués fet l'amor sota el porxo de la casa mentre torrents d'aigua inundarien el pati i com t'hagués mirat

després a la llum de la lluna i les estrelles. He pensat molt en tu tot aquest temps encara que no t'ho creguis i no saps com em penedeixo de.

Hola, sóc la Marina, ara no et puc contestar, deixa el missatge després del senyal!!

No saps com m'he penedit des del principi de no haver-te dit res. M'havia dit a mi mateixa que no voldries saber res, que t'hauries enfadat i vaig pensar que seria millor. Em vaig avançar al teu cor i així et vaig perdre. L'altre dia el Jaume em va comentar que encara que t'hagi anat tan bé no has deixat de pensar en mi cap dia. Que t'ha anat bé però que estaves trista. Ho sento molt de veritat, ho sento, ho sento, ho sento. Em podràs perdonar algun dia?"

I la Marina va prendre la decisió definitiva:

13 d'octubre de 2008

Bon dia, bona tarda i bona nit!! Soc la Carla i encara que ho voldria, ara no puc estar per tu, diguem el que vols dir-me després del senyal!!

"Hola Carla. Si m'ho haguessis demanat hagués vingut, si m'haguessis dit com em trobaves a faltar hagués corregut a besar-te sota la pluja, ho hagués deixat tot. Però la diferència és que no ho vas fer. Vas suposar que estaria enfada. Però també estava trista, confosa, enfonsada. Parlar-ho m'hagués tret tots els dubtes i ara potser tot seria diferent. Vas suposar que estava enfadada igual que suposes que encara visc al barri. Veig que això no t'ho ha explicat el Jaume. No visc ni a la mateixa ciutat, i encara menys al mateix país. T'ho dic perquè no et sorprenguis si no em veus mai. El món ha seguit girant sense tu i he agafat oportunitats al vol que estant amb tu no hagués volgut agafar. Jo també t'hagués fet l'amor sota un porxo mentre plou i t'hagués cantat sota el nostre paraigües de colors. Però ja no. Has fet molt tard. Has de saber que m'ha costat prendre aquesta decisió. No et vull veure més. Plus jamais. No et correré al darrere només perquè m'has trucat dient-me que has tornat. Molta sort Carla, molta sort. Espero que trobis algú a qui passejar i acariciar sota la pluja mentre torrents d'aigua inunden el teu món. Que tinguis molta sort."